



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **A. A.**
zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem se
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2021, čj. CPR-22405-2/ČJ-2021-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 30. 8. 2021, čj. CPR-22405-2/ČJ-2021-930310-V241, kterým žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Police ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 7. 2021, čj. KRPA-184196-13/ČJ-2021-000022-SV. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Doba k vycestování z území členských států EU byla žalobci stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále správní orgány shledaly, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 tohoto zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce namítl, že žalovaná porušila § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce předně nesouhlasil se závěry správních orgánů, že v jeho případě byly splněny podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců pro uložení správního vyhoštění v délce 1 roku, ani podle § 118 odst. 3 téhož zákona pro stanovení doby k vycestování do 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Není totiž pravda, že na území ČR pobýval bez platného pobytového oprávnění. Žalobce též popřel, že poslední jeho vstup do schengenského prostoru byl dne 31. 3. 2021 a že by od té doby zde nepřetržitě pobýval. K tomu obecně dodal, že nebylo řádně prokázáno, že by skutečně překročil dobu 90 dní bezvízového pobytu. Žalobce se dle svého názoru v ČR v době kontroly, tedy dne 17. 7. 2021 nacházel legálně, a to na základě biometrického cestovního dokladu v rámci uznaného bezvízového styku.
4. Žalobce dále namítl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, jelikož je rodinným příslušníkem občanů EU, konkrétně má v ČR nezletilé sourozence sestru a bratra – oba rok narození 2019 – kdy všichni tři mají stejnou matku. Žalovaná tak řádným způsobem nezjistila skutkový stav věci.
5. Žalobce též namítl, že jeho návrat do vlasti není absolutně možný, neboť v zemi jeho původu v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě, poukázal též na vojenskou konfrontaci U. a R. v Azovském moři. Z informací OAMP přitom jednoznačně plyne, že situace v oblasti K. a na celém východě jeho zemi původu je neustále velmi špatná, neboť incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v D. a L. oblasti, kdy se tam vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti dopadající na civilní obyvatelstvo v rámci celé U.
6. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
7. Žalovaná vzhledem k naprosto totožným odvolacím námitkám ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a na rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve svém postupu nehledala žádné pochybení, proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud o věci rozhodl při jednání, které soud nařídil na den 1. 11. 2021, neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval. K jednání se však ani žalobce, ani jeho zástupce nedostavili, aniž by se řádně a včas omluvili. Soud přitom těsně

před zahájením jednání na podatelně soudu ověřil, že z jejich strany nebyla soudu doručena omluva z jednání. Dne 20. 10. 2021 soud obdržel přípis žalované z téhož dne, kterým se z jednání omluvila z důvodu nemožnosti zajistit účast příslušného pracovníka na jednání v uvedený den, aniž by požadovala odročení jednání na jiný termín, a plně odkázala na své písemné stanovisko k žalobě.

9. Soud za dané procesní situace zvažoval, zda lze jednání provést bez přítomnosti účastníků řízení a vydat ve věci rozhodnutí. Žalobce v žalobě nenavrhл provedení žádných důkazů, soud přitom neshledal nutnost dokazování nad rámec obsahu správního spisu. Samotná nutnost dokazování, která by představovala tzv. důležitý důvod pro odročení jednání podle § 50 s. ř. s. tak nevystala. Protože soud neshledal existenci ani dalších důležitých důvodů podle § 50 s. ř. s., jednání nebylo nutno odročit na jiný den. Soud tak provedl jednání a rozhodl ve věci v nepřítomnosti účastníků řízení, neboť byly splněny podmínky podle § 49 odst. 3 s. ř. s.
10. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu rozhodnými pro danou věc soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce společně s dalšími dvěma osobami, krajany, byl kontrolován cizineckou policií při pobytové kontrole v ulici Václavské náměstí, Praha. Po vyzvání policie k prokázání totožnosti žalobce nejdříve uvedl, že je u. národnosti a doklady si zapomněl doma. Poté bylo zjištěno, že žalobce lhal a doklady pouze nechtěl ukázat, protože se na území ČR podle svých slov nachází neoprávněně. Kontrolou předloženého biometrického cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že žalobce má v pase otištěno poslední vstupní razítko do schengenského prostoru dne 31. 3. 2021 přes Polsko. Žalobce přitom ví, že se na území ČR nachází neoprávněně. Protože vzniklo u žalobce podezření o nelegálnosti jeho pobytu v ČR, byl zajištěn a byly s ním provedeny další nezbytné úkony. Byly přitom použity i donucovací prostředky – nasazení pout směrem dopředu, neboť existovala důvodná obava, že se žalobce pokusí o útěk.
12. Dne 18. 7. 2021 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (čj. KRPA-184196-9/ČJ-2021-000022-SV). Téhož dne byl se žalobcem proveden výslech za účasti tlumočnice do jazyka u. (viz usnesení (čj. KRPA-184196-10/ČJ-2021-000022-SV a protokol (čj. KRPA-184196-11/ČJ-2021-000022-SV). Z protokolu o výslechu žalobce vyplynulo, že žalobce naposled přicestoval do schengenského prostoru 31. 3. 2021 přes Polsko autobusem, a dne 1. 4. 2021 pak přicestoval do ČR, od té doby zde celou dobu pobýval. V ČR je již potřetí. Do ČR přicestoval za účelem návštěvy své matky, I. A., která má v ČR trvalý pobyt a bydlí zde 2,5 roku. S matkou je jen v telefonickém kontaktu, po příjezdu bydlel týden u ní mimo Prahu, poté bydlel v Praze u známého z U. v bytě, nájemní smlouvu nemá, za nájem mu neplatí. Asi za měsíc chtěl vycestovat, neví, proč nevycestoval. Je si vědom, že je zde nelegálně, žádnou žádost o udělení pobytu nepodal, nežádal ani o azyl, je si vědom, že na biometriku mohl pobývat pouze 90 dnů.
13. Je svobodný a bezdětný. V ČR ani ve vlasti žádný majetek nevlastní, nemá v ČR žádné závazky nebo pohledávky, ani žádné sportovní, politické, kulturní či společenské vazby. V ČR nepracuje, peníze má od matky. Není na nikom finančně závislý, má peníze i z U. Žalobce též uvedl, že v ČR se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost, měl ji v péči, nebo se kterou by žil ve společné domácnosti. V ČR má matku a

nevlastní sourozence, ve vlasti má prarodiče, u kterých má zajištěné bydlení. Jeho vycestování nebude zásahem do rodinného či soukromého života pro žádnou osobu v ČR.

14. Zdravotní pojištění v ČR nemá, je zdravý, s ničím se neléčí, návykové látky neužívá, alergiemi netrpí, COVID neměl. Trestnou činnost v ČR nepáchal. Finanční prostředky na pobyt a vycestování má. Není mu známa žádná překážka vycestování do vlasti. Ve vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí v podobě mučení, trestu smrti, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně. Všem otázkám rozuměl, doplnění ani změn nežádal.
15. Dne 18. 7. 2021 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž jejich doplnění ani změn nežádal a dále se již nechtěl vyjadřovat (čj. KRPA-184196-12/ČJ-2021-000022-SV).
16. Poté správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění v délce 1 roku podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce se nejméně od 29. 6. 2021 do 17. 7. 2021 nacházel na území ČR neoprávněně. Správní orgán I. stupně poté na str. 3 až 5 odůvodnil, proč dospěl k závěru, že uložení správního vyhoštění ve stanovené délce nebude ani nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.
17. Odvolání žalobce žalovaná zamítla napadeným rozhodnutím. Uvedla, že správní orgán I. stupně rozhodl v souladu se zákonem a nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni. Na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí konstatovala, že bylo prokázáno, že žalobce byl na základě bezvízového styku oprávněn na území ČR setrvat do 29. 6. 2021, poté zde pobýval neoprávněně, neboť žádným jiným vízem ani oprávněním k pobytu na území nedisponoval. Dále se neztotožnila ani s námitkou nemožnosti vycestování žalobce do vlasti; z protokolu o výsledku žalobce je totiž zřejmé, že neuvedl žádný důvod, který by mu v návratu do vlasti bránil. Správní orgán I. stupně přitom postupoval v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a k posouzení možnosti vycestování žalobce závazné stanovisko nevyžadoval, neboť země původu žalobce je uvedena na seznamu bezpečných zemí, stanovených vyhláškou č. 328/2015 Sb. Bylo tedy na žalobci, aby tvrdil a prokázal skutečnosti, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí. Nic takového však žalobce před správními orgány neuvedl.
18. Žalovaná rovněž poznamenala, že žalobce tuto námitku uplatnil pouze v obecně rovině, a není tak zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti bránící mu ve vycestování má na mysli; tato argumentace je tak nedůvodně zobecňující. Dodala, že žalobce pochází z Ivano-frankovské oblasti, která není zasažena vnitrostátním konfliktem. Žalovaná se též vyjádřila k otázce posouzení dopadů uloženého správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce a plně se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, přičemž žalobce v této souvislosti ničeho v odvolání nenamítal. K době stanovené délky správního vyhoštění, jakož i k době stanovené pro vycestování, žalovaná uvedla, že byly stanoveny podle zákona v zákonem stanoveném rozpětí, a v délce odpovídající obdobným případům.
19. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.

20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
21. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
22. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
23. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců [d]oba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.
24. Podle § 15a odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců platí, že (1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho
- a) manžel,
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
 - c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
 - d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
- (2) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který je ke státnímu občanu České republiky přihlášenému k trvalému pobytu na území ve vztahu uvedeném v odstavci 1 písm. a) až d).
- (3) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který
- a) je příbuzným občana Evropské unie nebo státního občana České republiky přihlášeného k trvalému pobytu na území a

- 1. je v zemi, z níž pochází, osobou vyživovanou tímto občanem Evropské unie nebo státním občanem České republiky,*
- 2. je v zemi, z níž pochází, členem domácnosti tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo*
- 3. u kterého vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo*

b) má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.

25. Jak již bylo řečeno, napadeným rozhodnutím žalované ze dne 30. 8. 2021, resp. rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 18. 7. 2021, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, se zákazem vstupu na území členských států EU po dobu 1 roku, a tato doba měla začít plynout v souladu s § 118 odst. 1 a 3 od okamžiku uplynutí 15 dnů od nabytí právní moci napadaného rozhodnutí.
26. Důvodem vydání obou rozhodnutí o správním vyhoštění byl neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v období nejméně od 29. 6. 2021 do 17. 7. 2021, tj. ode dne, kdy mu skončil oprávněný pobyt na základě bezvízového styku po přepočítání vstupních a výstupních razítek v jeho cestovním dokladu, do dne jeho odhalení cizineckou policií. Ve správním spisu je jednoznačně doloženo, že pobyt žalobce na území ČR byl v uvedené době nelegální, a to na základě listinných důkazů, s kterými byl žalobce seznámen a mohl se k nim vyjádřit. Žalobce tyto skutečnosti nijak nepopíral, naopak, v průběhu svého výslechu uvedl, že věděl, že zde může pobývat maximálně 90 dní, do EU přicestoval 31. 3. 2021 a od té doby z ČR nevycestoval. Devadesátidenní bezvízový styk mu skončil 29. 6. 2021, poté již nebyl oprávněn se na území ČR zdržovat pouze na svůj biometrický pas, ale byl povinen disponovat dalším povolením k pobytu. Takové povolení k pobytu však žalobce v době pobytové kontroly neměl, nebylo zjištěno ani lustrací v databázích Policie ČR, navíc sám žalobce v rámci svého výslechu potvrdil, že o žádné povolení k pobytu nežádal. Žalobce v rámci svého výslechu ani nezpochybňoval přepočet oprávněné doby jeho pobytu na bezvízový styk, v žalobě (shodně jako v odvolání) však již svou výpověď změnil a tvrdil, že jeho pobyt od jeho posledního vstupu do schengenského prostoru 31. 3. 2021 nebyl v ČR nepřetržitý. Tato svá tvrzení však žalobce nijak nedokládal, ani nenavrhoval k jeho prokázání žádné důkazy. Ze zjištění správních orgánů přitom nevystaly pochybnosti či indicie, že by skutkový stav odpovídal dodatečným tvrzením žalobce. Skutkový stav věci tak byl dle přesvědčení soudu správními orgány zjištěn zcela bezpečně a bez jakýchkoliv pochybností; žalobce se ani v žalobě nijak nesnaží tato svá obecná tvrzení jakkoliv konkretizovat a prokazovat.
27. Námitky žalobce pouze obecně tvrdí nesprávnost skutkových závěrů, nijak však nespecifikují, proč se žalobce domnívá, že jeho pobyt byl oprávněný na základě bezvízového styku. Jednoduchým matematickým přepočtem otisku vstupního razítka a maximální doby bezvízového pobytu však nelze dospět k jinému závěru, než ke kterému dospěly správní orgány v této věci. Proto se soudu jeví tato námitka spíše jako účelová. Správní orgány vyšly ze skutečností, které se podařilo zjistit na základě vlastní výpovědi žalobce v rámci jeho výslechu, a dále, na základě skutečností zjištěných z příslušných evidencí a informačních systémů policie.

28. Správní soudy pak setrvale judikují, že s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. O správním vyhoštění správní orgán pak nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, např. § 50a citovaného zákona. Podmínky právě uvedeného ustanovení však v případě žalobce naplněny nebyly. Při výsledku žalobce jasně uvedl, že před vycestováním z vlasti bydlel v zemi původu s prarodiči, kde má zajištěné ubytování. Nemá děti a je svobodný. V ČR ani v EU nežije žádná osoba, kvůli které by skončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené, nemá vůči nikomu zde pobývajícimu vyživovací povinnost, nemá zde ani žádné ekonomické, kulturní či sociální vazby; veškeré tyto vazby má v zemi původu. Žalobce sice namítl – a to poprvé až v žalobě – že je nevlastním bratrem občanů ČR – nezletilých dětí (rok narození 2019) jeho matky, současně však uvedl, že s matkou (a tedy ani se sourozenci) nežije ve společné domácnosti, je s ní pouze v telefonickém kontaktu a ani nepožadoval její vyrozumění poté, co s ním byly prováděny úřední úkony na cizinecké policii. Z definice rodinného příslušníka občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců uvedené výše jednoznačně plyne, že v případě žalobce nelze mluvit o rodinné vazbě ve smyslu citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců. V případě obou nezletilých nevlastních sourozenců žalobce lze bezpečně konstatovat, že nejde o osoby ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, jejichž postavení či statut by odůvodňoval nutnost zohlednění ve prospěch žalobce. Žalobce tedy netvrdil žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR.
29. Správní vyhoštění představuje opatření na úseku regulace migrace a vždy bude představovat zásah do soukromého či rodinného života. Podstatou § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců je však určitý korektiv přílišné tvrdosti zákona v odůvodněných případech, kdy by takový zásah byl z hlediska individuálních okolností jednotlivého případu nepřiměřený. Žalobce však dle názoru soudu ve shodě se správními orgány žádný takový nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců netvrdil, neboť zde ani žádný rodinný život nerealizoval, a proto nebyl shledán důvod pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR.
30. Součástí této námitky byl též náznak nesouhlasu s dobou uloženého správního vyhoštění, k tomu však již žalobce nic bližšího neuvádí, proto i soud může tuto námitku vypořádat pouze ve stejné míře obecnosti, v jaké ji žalobce uplatnil. Délka správního vyhoštění podléhá správnímu uvážení správního orgánu, který je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov.

např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu –NSS– ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Soud přitom neshledal, že by se správní orgány takového pochybení dopustily; svá rozhodnutí v této části řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily.

31. Tyto námitky tak nejsou důvodné.
32. K námitce nemožnosti vycestování soud předně uvádí, že žalobce v rámci svého výsledku uváděl zcela opačná tvrzení; na opakovaný dotaz správního orgánu se jednoznačně vyjádřil, že ve vlasti mu nic nehrozí, vrátí se tam dobrovolně, není si vědom žádné překážky pro vycestování, žijí tam i jeho prarodiče, u kterých má zajištěno bydlení. Soud dále upozorňuje, že žalobce pochází z tzv. bezpečné země původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb., v aktuálním znění, neboť sice pochází z U., nikoliv však z K., D. nebo L. oblasti, ale z I.-f. oblasti, která nespadá do částí území zemi původu žalobce, jež za bezpečné uvedená vyhláška nepovažuje, a ani s nimi nesousedí, dokonce se nachází na zcela opačném konci země původu žalobce. Soud se přitom zcela ztotožnil s argumentací žalované na totožnou odvolací námitku na str. 6, na kterou též odkazuje, kdy žalovaná upozornila, že žalobce ani v odvolání nijak nevylicil, proč právě pro něj není jeho země původu bezpečnou zemí a nemůže se tam tudíž vrátit. Již z tohoto pohledu jsou pak tyto námitky účelové. I tato námitka je proto nedůvodná.
33. Žalobce, konečně, namítl neexistenci podmínek pro uložení doby k vycestování v délce 15 dnů. Žalobce v souvislosti s touto námitkou však ničeho konkrétnějšího neuvedl, není proto jasné, jak se stanovení doby k vycestování v délce 15 dnů dotklo jeho práv, resp. proč má za to, že podmínky § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebyly splněny.
34. Z formulace § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že v této části disponuje správní orgán diskreční pravomocí, proto soud v souvislosti s rozsahem přezkumu této otázky odkazuje na své závěry výše v bodě 28. Soud v souvislosti s touto námitkou ovšem ani v tomto případě překročení nebo zneužití mezi správního uvážení správními orgány neshledal. Délka doby k vycestování byla stanovena na 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, a tedy v zákonem stanoveném rozmezí, které dokonce připouští mnohem kratší dobu, a to 7 dní (a v určitých případech dobu ještě kratší). Správní orgán I. stupně k tomu na str. 6 svého rozhodnutí uvedl, že tato doba byla stanovena s ohledem na skutečnost, že žalobce disponuje cestovním dokladem je schopen cestovat, a vycestuje dobrovolně. Považoval přitom takto stanovenou dobu za dostatečnou, aby si žalobce mohl vyřídit vše potřebné k vycestování, jakož i s ohledem na probíhající pandemii onemocnění COVID-19, neboť hranice jsou v současnosti otevřeny pro leteckou i pozemní dopravu do vlasti žalobce. Žalovaná se k této námitce vyjádřila na str. 7 svého rozhodnutí a nad rámec uvedeného dodala, že žalobce v ČR nemá ani žádné závazky a pohledávky. Takto stanovená lhůta je proto dle žalované stanovena v souladu se zákonem.
35. Obecné odkazy na porušení citovaných ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu žalobce nijak konkrétně neodůvodnil, a proto se tímto tvrzením nemohl soud podrobněji zabývat. Žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez

souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58).

36. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce se nacházel na území ČR neoprávněně. Žalobní námitky neshledal soud jako důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

37. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. listopadu 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně